

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 10	15. Maj 1917	66. Aargang

Tale af Ældste Hyrum M. Smith,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 8. Oktober 1917.

Vi har i Formiddag lyttet til nogle af Principperne, som er indbefattet i Jesu Kristi Evangelium. De er nogle af de Ting, som ikke maa blive forglemte af de Sidste-Dages Hellige. De er Sandheder, som de Hellige maa belære deres Børn om. Vore Børn maa blive gjorte bekjendte med disse Lærdomme og indøvede i at efterleve dem, og forberedte til at forkynde Kristi Evangeliums Principper til Frelse for Menneskene i Verden. Det maa ikke blive forglemt af de Sidste-Dages Hellige, at Kirken, som vi tilhører, er den eneste sande i Verden. Det maa blive erindret af Kirkens Medlemmer, at der ikke er nogen anden Kirke paa Jorden, som er anerkjendt af Gud som hans Kirke. Vil han anerkjende en Organisation, som han ikke har oprettet, eller Ordinancer og hellige Handlinger, som er udførte af dem, som han ikke har beskikket? Jeg siger, at han ikke vil det. Herren anerkjender kun de Mænd, som han har kaldt og udvalgt, ordineret og sendt frem for at gjøre hans Gjerning og udføre hans Villie. Skjønt det er sandt, som Broder Ballard har sagt, at Menneskene i Verden ikke nødvendigvis er ansvarlige eller bør dadles, fordi de tilhører et eller andet Kirkesamfund, som tror paa forvendte Lærdomme, maa det ikke desto mindre ikke blive forglemt, at alle slige vildledte Mennesker vil blive holdt ansvarlige, om de fortsætter med at praktisere de til disse Lærdomme knyttede falske Ceremonier, som var indførte for Aarhundreder tilbage af uinspirerede Mænd, eller af Djævelen selv, som er Menneskenes Ærkefjende. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige udsprang ikke fra den katolske Kirke, og den har heller ikke udviklet sig fra noget protestantisk Kirkesamfund. Den er ikke et Led a

noget som helst andet Kirkesamfund. Den er nemlig ikke oprettet af Mennesker. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er ikke oprettet ved menneskelig Villie eller Visdom; men den kom fra Gud. Gud oprettede den, ikke Mennesker. Sandhederne forbundne med Kirkeorganisationen, og som Kirkeorganisationen er et Udtryk for, kom ned fra Himlen, formedelst Guds Aabenbaringer. Kirkeorganisationen er ikke udsprungen fra menneskelige Ideer, Spekulationer, Følelser eller menneskelig Villie. Præstedømmet og denne Kirkes Autoritet er ikke en Magt, som de Mænd, der holder Præstedømmets Fuldmagt, selv har taget sig; men Præstedømmets Autoritet blev givet fra Himlen; den blev gjengivet til Mænd paa Jorden af hellige Engle, der var Guds Sendebud til dem; og de, som modtog denne Fuldmagt, er autoriserede til at tale Evangeliets Ord og administrere med Hensyn til de Ting, som angaar Menneskeslægtens Frelse og Forløsning. Disse Ting er sande, og derfor maa de ikke blive forglemte, men maa blive erindrede og lærte til vore Børn og vore Børnebørn til de sidste Generationer; thi disse Sandheder maa nødvendigvis forstaas af os, for at vi kan komme til „Enhed i Troen", til Enighed i Trosspørgsmaal.

Jeg beder Gud om at velsigne sit Folk og gjøre os i Stand til at udføre den Gjerning, han har kaldet os til at udføre. Som Broder Hinckley berørte i sin Tale: fordi vi er Guds „udvalgte", der har annammet Kristi Evangelium og er Medlemmer af den eneste sande Kirke i Verden, er der ingen Grund til, at vi skulde ophøje os selv, eller prale af, at vi er bedre end andre. Dette behøver tilvisse ikke at resultere fra vor Annammelse af Evangeliet. Vi er, hvad vi er, fordi vi i Ydmyghed annammede Herrens Ord og ikke forkastede Saliggjørelses-Budskabet, da det blev forkyndt os af Guds Tjenere. Og nogle af Eder, og mange af Eders Fædre var, hvad Menneskene i Verden er nu; og hvad vi er nu, kan Menneskenes Mangfoldighed blive. Alle Mennesker kan blive talte med til Guds Hellige, om de vil afstaa fra at følge i Djævelens Spor og gjøre hans Villie, men til det modsatte underordne deres Villie under Guds. Dette er en Sag, som ethvert Menneske maa ordne for sig selv. Alle Mennesker er givne Frihed til at tjene Gud; alle er indbudte til at komme og drikke frit af „Livets Vand"; og de kan komme, om de vil. Ingen vil tvinge dem. Tvang er ikke et evangelisk Saliggjørelses-Princip. Men Evangeliet vil blive prædiket til Menneskene. Vi vil arbejde for dem, og vi vil tjene dem. Vi vil endogsaa være villige til at gjøre store Opofrelser for dem og forsøge at bringe dem til Kundskab om Sandheden, til Kundskab om Jesu Kristi frelsende Evangelium og Guds Rige; men om de forsømmer at lytte til Budskabet og annamme Evangeliet, maa de naturligvis tage Følgerne. Nogle af disse lærde Folk, som Broder Ballard citerede, udtalte sig angaaende denne Kirke paa en Maade, som beviser deres Uvidenhed. Er de Sidste-Dages Hellige underkastede Præstedømmet? Ja, i den Forstand, at vi tror, at vi bør lyde Præstedømmet. Men hvem udgjør Præstedømmet? Det gjør alle vi Mænd i Kirken, som er værdige til at holde Præstedømmet, og som derfor, saa vidt vi veed, er blevne givet Præstedømmets Autoritet. Enhver

Mand, som virker blandt de Hellige, udøver sin evangeliske Gjerning i Kraft af Præstedømmets Fuldmagt, som er givet ham. Vi fryder os ved at kunne udføre denne Gjerning i Lydighed til Gud og hans bemyndigede Præstedømme.

Hvorledes har de Mænd, som holder Præstedømmets Autoritet, udøvet deres Magt? Brødre og Søstre! Har de udøvet den med Haardhed, eller i Uretfærdighed? Har de udøvet noget uretfærdigt Herredømme over Eder og Eders Børn, eller har de udøvet denne Magt som Guds ydmyge Tjenere, og Eders Tjenere, Eders Hjælpere og Lærere og Ledere? Mændene i Kirken fra Husfaderen til Sønnen, alle disse er givne Præstedømmets Fuldmagt, om de har været værdige til at modtage samme, og dette Præstedømmes Magt har været udøvet i opofrende Kjærlighed, med broderlige Følelser, med Mildhed, Taalmodighed, Overbærenhed og med en god Villie. Vi kjender dette. Og dette er en af Aarsagerne til, at Kirkens Medlemmer er enige indbyrdes. Er de Hellige underkastede en Organisation? De er det i den Forstand, at de er lydige overfor Kirkeorganisationen; men vi maa huske, at hver enkelt Medlem er et Led af denne Organisation. Kristi Kirke, som den nu findes paa Jorden, er saaledes organiseret i Overensstemmelse med Guds Visdom.

Hvis der har været en eneste Mand paa Pavestolen i Rom fra den første Pave til den sidste i den katolske Kirke, som har kjendt, hvad Jesu Kristi Kirke eller Kristi sande Evangelium er, saa siger jeg, at det er meget uheldigt, at vedkommende Mand aldrig har givet Verden klar Besked derom. Hvis der findes en Mand i noget som helst religiøst Samfund fra disse Samfunds første Begyndelse til nu, som har haft Kjendskab til Kristi Kirkes Organisation, og som vidste Besked med, hvori Kirkeorganisationen bestod, saa siger jeg, at det er tilvisse sørgeligt i højeste Grad, at Menneskene i Verden har maattet taale saa mange Lidelser i denne lange Tid, som Følge af, at ingen af disse Mænd har gjort Verden bekjendt dermed og organiseret den sande Kristi Kirke til Fordel og Frelse for Menneskenes Børn. Er det ikke fornuftigt at antage, at hvis nogen Mand i de hensvundne Tidsaldre siden Aposteltiden, eller af dem, som lever paa nærværende Tid, havde forstaaet at organisere Kristi Kirke, og som forstod Præstedømmets Orden, og hvorledes Kvorumerne i Præstedømmet skulde organiseres, for at den evangeliske Gjerning kunde blive udført til de Helliges Fuldkommengjørelse, og for at alle Mennesker kunde blive bragte til Enighed i Troen, jeg siger: Er det ikke rimeligt at antage, at en saadan Mand vilde have gjort det bekjendt og organiseret denne sande Kristi Kirke, og organiseret Præstedømmet i samme og paabegyndt det store Arbejde, som maa udføres til Menneskeslægtens Frelse og Forløsning. Den absolute Kjendsgjerning, at ingen Mand har været i Stand til at paabegynde Guds Riges Værk og oprette Kristi Kirke, i hvilken der findes Profeter og Apostle og alle Præstedømmets Organisationer og de guddommelige og aandelige Gaver, som fandtes i Kirken fordum, den Kjendsgjerning, at ingen Mand har kunnet sætte Præstedømmets Kvorumer i Orden og fremsætte, hvilke Pligter, der paahviler de Mænd,

som tilhører disse Kvorumer, denne Kjendsgjerning, siger jeg, er positiv, uimodsigelig Bevis for Sandheden af, at ingen Mand, siden det store Frafald fandt Sted, har kjendt til Kristi Kirkes Organisation, eller kjendt, hvori Præstedømmets Magt bestaar, eller hvilke Regler der gjælder for Præstedømmet. Disse Ting er tilkjendegivne i vore Dage, men ikke ved Mennesker, men af Herren. De har været tilkjendegivet ved Aabenbaring fra ham. Kristi Kirke er gjenoprettet og Præstedømmets Fuldmagt gjengivet formedelst den Visdom, Naade og Kjærlighed, som Gud, vor evige Fader, udviser mod Menneskene, til hans Børns Frelse; thi Hensigten med disse Guds Anordninger, som der har været sagt Gang efter Gang, og som vi vedblivende maa forklare i sine Enkeltheder, er at tilvejebringe Frelse for alle Mennesker, som har levet paa Jorden eller som nu lever, eller som herefter skal komme til at leve paa Jorden. Jeg veed, at disse Ting er sande. Jeg veed det ikke formedelst menneskelig Kundskab og Visdom, men formedelst den Helligaands Kraft; thi Talsmanden, den Helligaand, har baaret Vidnesbyrd til min Sjæl, at disse Ting er Himlens Sandheder, og at Joseph Smith var et Redskab i Guds Haand, gjennem hvem disse Sandheder blev meddelte Menneskene i Verden.

At Gud vil hjælpe os til at erindre disse Ting, betragte dem som det vigtigste af alt, og leve vort Liv i Overensstemmelse dermed, medens vi lever i Kjødet, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Foraarskonferencen i Trondhjem.

Det første Konferencemøde blev afholdt Lørdag Aften den 31. Marts, Kl. 8,30, i Forsamlingssalen, Gl. Kongevej 6. Af Ældste fra Zion var tilstede Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident M. A. Faldmo samt E. L. Ottesen og Nephi Andresen.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 191 i Salmebogen og Bøn af Ældste Ottesen, hvorefter Nr. 272 blev sungen. Præsident Faldmo bød de tilstedeværende et hjærteligt Velkommen, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte om det skrevne Ords store Betydning som et Middel til at udsaa Evangeliets Sæd og oplyse Menneskene om Saliggjørelsens Plan. Nr. 165 blev nu sungen, hvorefter Ældste Ottesen paaviste, hvilke Velsignelser der var knyttet til oprigtig Bøn, og fremdeles, hvilke store Velsignelser en eneste evangelisk Samtale eller Uddeling af et kirkeligt Skrift kunde medføre, om Evangeliets Ord blev hørte eller læste af en oprigtig og sandhedssøgende Person. Ældste Ottesen gav fremdeles en kortfattet Beretning om sin Virksomhed de sidste seks Maaneder. Ældste Nephi Andresen talte ud fra sine personlige Erfaringer om de gode Resultater, som Udfyldelsen af Evangeliets skrevne Ord kunde medføre.

Konferencepræsident Faldmo gav Beretning om Forholdene i Trondhjems Konference som en Helhed og sagde, at Forholdene blandt de Hellige var gode og Udsigterne for Evangeliets Fremme løvende. Han talte specielt om sin udførte Missionsgjerning i Nordland.

Missionspræsident Christiansen sagde, at i de mange Aar, han tidligere havde virket som Missionær i Norge, var han kommet til at fatte stor Kjærlighed for det norske Folk, der var et Folk, der havde stor Selvagtelse. Han omtalte, hvorledes de tabte ti Stammers Folk i Henhold til Profetierne skulde komme tilbage fra „Nordenland". Han oplæste Sangen: „Gjør, hvad er ret" og forklarede paa en tydelig Maade, hvilke herlige Velsignelser Herrens trofaste Hellige vil blive delagtiggjorte i. Nr. 170 blev nu sungen, hvorefter Ældste Nephi Andresen sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndagsskolens Konferencemøde Søndag den 1. April.

Skolen aabnedes af Bestyrer E. L. Ottesen med Afsyngelse af Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen" og Bøn af Konferencepræsident M. A. Faldmo, hvorefter Sangen: „O, Du Salighedens Klippe", blev afsungen. Referatet fra sidst afholdte Søndagsskole blev oplæst og vedtaget til Protokollering. Søster Marie Guttormsen ledede Børnene i Korlæsningen, hvorefter Børneklassen udførte et godt Program under Søster Ingrid Sommervolds Ledelse. Søster Marie Guttormsen fremførte i Korthed, hvilke Emner den teologiske Klasse havde studeret siden sidste Konference. Derefter blev Søndagsskolens Bestyrelse, Sekretær, Kasserer og Organist samt Funktionærer foreslaaede til Opholdelse, og Forslagene blev enstemmig vedtagne. Missionspræsident Christiansen talte derefter til Skolen. Han opmuntrede Børnene til flittig at besøge Skolen og lære deres Lektier. Skolen sluttede med Afsyngelse af Sangen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte" og Taksigelse af Hans J. Karlsen.

Fastemødet Kl. 2 Søndag Eftermiddag.

Efter Afsyngelsen af en Sang holdt Konferencepræsident Faldmo Aabningsbønnen. Sangen Nr. 260 blev nu sungen, hvorefter Sakramentet blev administreret af Ældsterne E. L. Ottesen og Nephi Andresen.

Missionspræsident Christiansen oplæste 27. Kapitel i Pagtens Bog og omtalte udførlig Indstiftelsen af den hellige Nadver, og hvorledes de Hellige ved Frelserens Tilkommelse skulde nyde Nadveren sammen med ham. Han foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter og Missionens Autoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Forbønner; fremdeles de stedlige Autoriteter, som følger: Ældste M. A. Faldmo som Præsident over Trondhjems Konference, Ældste E. L. Ottesen som omrejsende Ældste og assisterende Sekretær til Konferencepræsidenten, og Ældste Nephi Andresen som Missionær. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Salmen Nr. 263 blev sungen, og Fastemødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Ottesen.

Aftenmødet Kl. 7.

Efter Afsyngelse af Nr. 9 i Salmebogen holdt Ældste E. L. Ottesen Aabningsbønnen, hvorefter Nr. 112 blev sungen.

Konferencepræsident M. A. Faldmo talte paa en oplysende og interessant Maade om Evangeliets første Principper, hvorefter Nr. 264 blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte angaaende, hvorledes Naturens Skjønheder vidner om Guds Storhed og Herlighed. Han fremhævede, hvor store Velsignelser Menneskene kan erholde ved at adlyde Guds Befalinger og ved Daab indgaa gjennem Porten til Guds Rige, og derefter trofast adlyde Guds Bud til Dødens Stund. Han fremholdt, hvorledes den frygtelige Krig, som raser i Verden, er en Opfyldelse af Kristi og hans Tjeneres Profetier desangaaende. Han oplæste det 6. Kapitel i Johannes Aabenbaring vedrørende Ødelæggelserne, der skulde finde Sted i de sidste Dage. Mødet sluttedes med Afsyngelsen af Nr. 2 og Taksigelse af Konferencepræsidenten.

Mandag Eftermiddag den 2. April

blev to Personer indlemmede i Kirken ved Daab. I Anledning af den højtidelige Handling blev et Møde afholdt Kl. 5 i Forsamlingslokalet. Sangen Nr. 146 blev sungen, hvorefter Konferencepræsident Faldmo indledede med Bøn. Nr. 147 blev dernæst afsungen, hvorefter Missionspræsident Christiansen forklarede Daabens Betydning, og hvilken Pagt vi indgik med Herren ved Daaben. Ældste Ottesen udførte Daabshandlingen. De døbte modtog Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave ved Mødet. Der er ialt døbt 13 i Konferencen siden sidst afholdt Konference. Mødet sluttedes med Afsyngelse af en Sang og Taksigelse af Ældste Nephi Andresen.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8,30.

Sangen Nr. 136 blev afsungen, hvorefter Ældste Ottesen holdt Aabningsbønnen. Sangen Nr. 12 blev sungen. Missionspræsident Christiansen talte vedrørende Nødvendigheden af de forskjellige Organisationer i Præstedømmet og Vigtigheden af, at enhver, som er givet en kirkelig Tjenestegjerning, med Troskab og Nidkjærhed udfører sine Kaldspligter. Alle Kirkens Embedsmænd indtager vigtige Stillinger, hver paa sin Maade.

Søster Marie Boldseth afgav Beretning angaaende den kvindelige Hjælpeforening. Hun meddelte, at Foreningen var fuldt organiseret og Søstrene virkede med Nidkjærhed i deres Gjerning. Hun bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og frelsende Karakter. Hendes Raadgivere, Laura Sommervold og Hilda Aspen, udtalte sig ligeledes vedrørende deres Gjerning og bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Principper, Kirken fremsætter. Konferencepræsident Faldmo udtalte sig rosende vedrørende Foreningens Virksomhed og foreslog Foreningens Præsidentskab og Funktionærer til Opholdelse, hvilket Forslag blev enstemmig sanktioneret.

Søster Petra Haugan gjorde Meddelelser angaaende de unge Mænds og Kvinders Forening, hvor evangeliske Emner var blevne forklarede for dem, som kom tilstede, og hvor et specielt Program var blevet udført hver Mødeaften. Søster Margret Haugan, Foreningens hidtidige Sekretær, og Ældste Ottesen udtalte sig ogsaa vedrørende deres Gjerning i Foreningen. Sluttelig blev Foreningens Præsidentskab og Funktionærer med visse Person-Forandringer af Konferencepræsidenten fore-

slaaede til Opholdelse. Ligeledes blev Sangkors-Organisationen foreslaaet til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne, hvorefter de ledende Brødre og Søstre i disse Foreninger blev opmuntrede til at virke trofast i den dem beskikkede Gjerning. Broder Niels Hagan blev foreslaaet til Ordination som Lærer i det aronske Præstedømme. Forslaget blev enstemmig vedtaget, og Broder Hagan blev ordineret af Missionspræsident Hans J. Christiansen. Sidstnævnte udtalte sin store Glæde over at være givet Lejlighed til at virke i Herrens Vingaard. Han opmuntrede de Hellige til i alle Ting at leve efter Evangeliets Lærdomme og berede sig til at møde Frelseren, naar han kom i sin Herlighed. Missionspræsidenten formanede alle Kirkens Medlemmer til at lade det være en Hjertesag for sig at rette sig efter de ti Bud, som Herren gav paa Sinaj Bjerg og nedskrev med sin egen Finger paa Lovens Tavler. Om vi adlød Guds hellige Bud, vilde vi blive velsignede i dette Liv og erholde en evig Frelse i Guds Rige. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 43 og Taksigelse af Præsident Faldmo.

Tirsdag den 3. April

havde Kirkens Medlemmer og Venner en behagelig selskabelig Sammenkomst i Forsamlingslokalet, ved hvilken et kort Program blev udført.

Erastus L. Ottesen,
Skriver ved Konferencen.

Uddrag af et Brev

fra Kirkens øverste Præsidentskab til Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Salt Lake City den 31. Marts 1917.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kjære Broder!

I Henseende til Deres Spørgsmaal angaaende nogle Brødre, som tænker paa at forlade deres Familier for forud for disse at emigrere til Utah i den nære Fremtid, saa vil vi paa det stærkeste fraraade dette. Det vil være i Harmoni med vore Følelser, om De fraraader disse Brødre at forlade deres Familier under nærværende Forhold.

Med de venligste Hilsener og med Bøn til Herren om vedblivende at velsigne Dem og Missionen i Almindelighed forbliver vi

Deres Brødre
Joseph F. Smith,
Anthon H. Lund,
Charles W. Penrose,
Kirkens øverste Præsidentskab.

Notits.

„Stjernen"s indenlandske Abonnenter gjøres opmærksomme paa, at Bladets aarlige Abonnentspris, som meddelt Konference-Præsidenterne, er forhøjet fra 3 Kr. til 3 Kr. 50 Øre portofrit.

Foraars-Konferencerne 1917.

Den 28. Marts, da jeg forlod Danmark, havde Sneen omtrent forladt det flade Land, men Isen dækkede endnu Indsøerne. Flere af de smaa venlige Trækfugle havde meldt deres Ankomst efter den lange, kolde Vinter, og Foraarsstemningen begyndte at sprede sig i Danmarks skjønne Lunde. Grundet paa en nødvendig Indskrænkning i Togtrafiken, foraarsaget af Mangel paa Kul saa vel i Danmark som Norge og Sverrig, tilbragte jeg 5 Døgn i Toget paa Rejsen til Norge fra den Tid, jeg forlod Kjøbenhavn, indtil jeg igjen ankom til Danmarks Hovedstad. I det høje Nord havde Vinteren endnu Magt, idet Fjælde og Dale overalt var bedækkede med den skjønne hvide Sne, som foraarsagede, at Luften var meget kold og skarp og havde en mindre god Indflydelse paa mine Lunger.

Det var med meget højtidelige Følelser, jeg atter havde Lejlighed til at møde mine trofaste og hengivne Medarbejdere, der efter Vinterens Arbejde samledes i Hovedkvartererne til den almindelige halvaarlige Fest, som Konferencerne med Rette kan benævnes. Det var ogsaa glædeligt at finde dem alle i Nydelsen af godt Helbred samt Søskende over alt i Missionen komme lange Veje over Land og Vand for at overvære Konferencemøderne, hvilket er et sikkert Tegn paa Søskendes Hengivenhed for den Sag, de har indviet deres Liv til. Paa visse Steder i Missionen er der i Løbet af de senere Aar foregaaet saa store Forandringer til det bedre, at man næppe kjender sig selv igjen paa disse Egne. Denne synbare Forandring giver vi Herren Æren for, idet han i sin store Naade har velsignet saadanne af sine Børn, som har sat deres Tro og Tillid til ham. Paa samme Tid har Ældsterne overalt virket med Iver og Standhaftighed for at fremme Herrens Sag, og en stor Del af Søskende har udvist en stærk og levende Tro, som vi har set af de Opofrelser, de har lagt for Dagen i Opfyldelsen af deres Pligter, hvilke Opofrelser har været kronede med Held og Fremgang saavel i det timelige som i det aandelige. I Norge havde Ældste M. A. Faldmo, der præsiderer over Trondhjems Konference, besøgt Narvik og andre Steder i det fjerne, nordlige Norge og fundet flere sandhedssøgende Sjæle, af hvilke han havde døbt 3 i selve Narvik. Paa sin Rejse mod syd fulgte hans kjødelige Søster med til Trondhjem, hvor hun blev indlemmet i Kirken ved Daab. Paa Vestlandet i Norge, der kommer under Bergens Konference, hvor Ældste A. Dahlsrud præsiderer, havde han og Ældste Bischoff paa deres Rundrejse indlemmet 3 Mandspersoner i Kirken i Haugesund. Ældste A. M. Nielsen, der præsiderer over Kristiania Konference, havde tilligemed sine Medarbejdere besøgt alle Grenene, hvor Møder var blevne afholdte og de fleste Søskende besøgte. Det samme er Tilfældet med Missionsgjerningen i Danmark. Ældste Chr. Sørensen, som præsiderer over Aarhus Konference, havde tilligemed sine Medarbejdere besøgt alle Grenene flere Gange og afholdt mange Møder for Søskende og Venner. Ældste Moroni P. Stark, som præsiderer over Aalborg Konference, havde med

sine Medarbejdere besøgt alle de adspredte Hellige og mange fremmede i denne en Gang for Evangeliets Høst saa frugtbare Egn. Det samme kan siges med Hensyn til Kjøbenhavns Konference, som vi, der virker i Hovedstaden, har varetaget efter bedste Evne. Blandt de forskjellige Organisationer, der alle er i fuld Virksomhed i hele Missionen, kan nævnes den kvindelige Hjælpeforening, der har udført en meget velsignelsesrig Gjerning, der taler højt for den Sag, Søstrene har indviet sig til overfor de fattige og svage i Menigheden. Foruden den Hjælp, de har ydet fattige og syge, har de alle en lille Kassebeholdning at falde tilbage paa. Ungdomsforeningerne, der har deres egen Virkekreds blandt Søskende saa vel som fremmede, havde i flere Henseender gjort god Fremgang, og det skyldes uden Tvivl i høj Grad disse Organisationer, at den største Del af de unge Søskende er pligtopfyldende og yder deres Bistand til Guds Værks Fremme saa vel i timelig som aandelig Henseende, og disse Organisationers Nytte og Gavnlighed føles overalt i Missionen. Søndagsskolerne er overalt i Virksomhed og Udfoldelse, og det kan med Sandhed siges, at Overværelsen af Søndagsskole-Konferencerne her i Missionen bringer os ufuldkomne Mennesker til i Hjertet at føle, som om vi var Himlen meget nær. De mange uskyldige Børn, der paa saa klar og forstaaelig en Maade besvarer Spørgsmaal henhørende til Jesu Kristi sande Evangelium, samt fremsiger de dem givne Lektier angaaende vor Tro, har blødgjort manges Hjerter og bragt mange ældre Personer til at rødme ved Erkjendelsen af, at de i visse Henseender staar tilbage for Børnene i at svare paa religiøse Spørgsmaal. Det var med stor Tilfredshed, jeg lagde Mærke til, at i nogle af disse Skoler var der Lærere og Lærerinder, som havde 100 Procent i Henseende til Overholdelsen af Tiendeloven, Visdomsordet og Tilstedeværelsen i Skolen. Flere af Eleverne havde fulgt deres Undervisere gode Eksempel, hvilket for de Drenges Vedkommende, som var gamle nok, blev belønnet med en Grad af det aaronske Præstedømme. For det gode Resultat skylder vi alle vor Tak til Bestyrelserne for disse Kirkens Søndagsskoler, samt til de flittige Lærere og Lærerinder, blandt hvilke Lærerinderne udgjør det største Antal. Sangkorene i hele Missionen fortjener alles Paaskjønnelse for den ypperlige Part, de har taget i at synge Zions inspirerende Sange, som i flere Tilfælde har bragt Tilhørerne til at føle, som om Sangen var blandet med usynlige himmelske Væseners Sang, og har mindet os om den Tid, da den „nye Sang", Apostelen Johannes taler om, skal synges af det frelste Israels mægtige Skare, naar „Herren har bragt Zion tilbage og har forløst sit Folk."

Lader os alle benytte de Gaver, en kjærlig Fader har givet os med paa vor jordiske Vandring, og lovprise hans høje og hellige Navn, og lede de oprigtige og sandhedssøgende bort fra Vildfarelsens Veje og ind paa Ophøjelsens og Fremadskridelsens Bane.

I de sidste 6 Maaneder er der tillagt Kirken 77 Sjæle ved Daab i hele Missionen, og flere bereder sig til at tage samme vigtige Skridt.

Ved mine og mine hengivne Medarbejderes Besøg hos Søskende og Venner i deres Hjem, og ligeledes ved Møderne, er vi blevne modtagne

med udsøgt Opmærksomhed og broderlig Kjærlighed, og personlig føler jeg mig uværdig til de mange Beviser paa Agtelse og Hengivenhed, der er bleven mig bevist. Alle de, som i Kjærlighed har bistaaet Herrens Tjenere, vil modtage deres Belønning; thi Kristi Ord gjælder alle saadanne, naar han siger: „Hvad I have gjort mod een af disse mine mindste Brødre, have I gjort imod mig." Med forøget Trosstyrke og Tillid til Herren, den almægtige, at han vil give den Sag Fremgang, som vi i Henhold til vor Beskikkelse virkede for i denne Del af hans Vingaard, fortsætter vi nu med fornyet Iver vort Arbejde som Sandhedens Budbærere.

Med Hilsen,
Eders Broder og Medarbejder for Zions Sag,
Hans J. Christiansen.

„Mormonisme".

Et Navns Betydning.

(Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Raad i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.)

Menneskene danner sig ofte forkerte Begreber om, hvad „Mormonisme" er, paa Grund af de falske Beskyldninger, der har været rettet mod de Sidste-Dages Hellige, og hvorved Ordene „Mormon" og „Mormonisme" hos mange har haft en frastødende i Stedet for en tiltrækkende Virkning. Det kan have stor Betydning, om et Navn er populært eller upopulært.

„Hvad er der i et Navn?" Dette Spørgsmaal blev fremsat af den Mand, der har været kaldt den største af alle engelske Digtere, og mangfoldige tænkende Mennesker har været sig bevidst, at dette Spørgsmaal bør stilles og nærmere overvejes. Hvem, med Undtagelse af de, som kun tænker overfladisk, vil benægte, at et Navn kan have meget at sige. Vi kan alle meget let komme til at indtage et fordomsfuldt Standpunkt eller uberettiget faa Modfølelse mod en eller anden Sag. Den Klang, et Navn har, i Henhold til, hvad vi tror at kjende til den Ting, som Navnet repræsenterer, er ofte bestemmende med Hensyn til, om vi betingelsesvis antager eller forkaster, hvad der bliver os tilbudt under dette Navn.

De fleste af os samler rimeligvis vanemæssig vore erhvervede Kundskaber ligesom i „Smaabundter", og vi giver hver af disse Samlinger et Navn, en paaskreven Angivelse af Indholdet, og derefter henlægger vi de forskjellige „Bundter" paa en mere eller mindre ordentlig Maade. Skjønt vi ofte læser Navnene, der er skrevet paa disse „Bundter", kan vi dog let glemme, hvad Pakkerne egentlig indeholder, thi det vil jo ofte være vanskeligt at finde et Navn eller kort Udtryk, der tilstrækkelig nøjagtig betegner, hvad der er i „Bundterne". En Bogs Titel betegner saaledes ofte kun meget ufuldkomment, hvad Bogens egentlige Indhold er.

„Mormonisme" er et upopulært Navn". Sandhederne, de evige Principper, som Ordet er et Udtryk for, vilde hurtigere blive troet af

mange, hvis de ikke var givne under dette Navn. Det bør erindres, at Navnet „Mormon", med Ordets forskjellige Afledninger, var først givet til Kirkens Medlemmer som et Spottenavn. Men slige givne Navne kan imidlertid ligesom blive „helligede" ved vor eksemplariske Livsvandel, saa at Navnet indgyder Menneskene stor Respekt og Agtelse for den eller de, som bærer Navnet. Denne Kjendsgjerning giver Historien mange bestemte Vidnesbyrd om.

Læserne bedes erindre, at Navnet „Kristen" i Apostlenes Dage blev benyttet som en haanlig Betegnelse. I veed, hvorledes Ordet paa en hadefuld Maade blev udslynget mod Disciplene i Antiokia. I Apostlenes Gjerninger, 11. Kapitel, 26. Vers, læser vi, „at i Antiokia fik Disciplene først Navnet Kristne". Ikke desto mindre, Kristi Efterfølgere antog Navnet og helligede det ved at gjøre Opofofrelser og udøve Retfærdighedens Gjerninger, og i Dag er der kun een Ting, som bliver regnet for mere af alle respektable Mennesker i Verden end at blive kaldt en Kristen, og det er dette, ikke alene at være en Kristen af Navn, men at være det af Gavn, at være det i Virkeligheden.

Navnet „Mormoner", som Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa et tidligt Stadium blev kaldte, havde Hentydning til „Mormons Bog", som blev først publiseret i 1830. Denne Bog er kjendt i Dag, af Navn i det mindste, iblandt læsende og tænkende Mennesker. At det er en Fejltagelse at betegne denne Bog som vor „Bibel", forstaar nu de fleste. Som angivet paa Titelbladet af denne meget omdisputerede Bog, er Bogens Indhold en Oversættelse af visse Oldtidsoptegnelser, som igjen delvis var en Forkortelse af mere udførlige Beretninger, og disse Oldtidsoptegnelser giver Oplysninger om Folkeslag, som har levet paa det vestlige Kontinent i Oldtiden, af hvilke Indianerne som et vanslægtet Folk har levet indtil vore Dage.

„Mormonerne" finder sig i at blive kaldt med dette Navn, som har været givet dem, og under hvilket de er almindelig kjendte. De beklager imidlertid, at nogle muligvis kan faa den Forstaaelse, at vi lærer, at Kirken, som vi tilhører, er oprettet af Mormon. Det skulde være forstaaet af alle vore Venner, at Mormon var en Mand, en meget fremtrædende, fortrinlig og dygtig Mand, det er sandt, og en stor Profet og Historieskriver, som Beretningerne i Bogen, der bærer hans Navn, bærer Vidnesbyrd om; men han var ikke desto mindre kun et Menneske. Vi erklærer, at Kirken ikke er Mormons Kirke eller Joseph Smiths Kirke, eller Brigham Youngs Kirke, eller nogen anden Mands Kirke, men er hans Kirke, som er Menneskeslægtens Frelser og Forløser. Kirkens rette Navn, og det Navn, ved hvilket den er officielt kjendt som en Organisation, er: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

„Mormonerne" lærer, at dette Navn var givet Kirken ved guddommelig Aabenbaring, og de citerer som nærmere Bevis paa, at Kirken passende og konsekvent bærer dette Navn, den opstandne Frelsers Ord til hans Disciple i Kirken, som han personlig oprettede i Amerikas Land. Vi læser med Hensyn til Kirkens Navn:

„Og de sagde til ham: Herre, vi ønske, at Du vilde sige os det Navn, hvor-

med vi skulle kalde denne Kirke, thi der findes Uenighed iblandt Folket angaaende denne Sag:

Og Herren sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg Eder, hvorfor vil Folket kives og trættes angaaende dette? Have de ikke læst Skriften, som siger, at I skulle paatage Eder Kristi Navn, hvilket er mit Navn; thi ved dette Navn skulde I kaldes paa den yderste Dag; og hvo som paatager sig mit Navn og bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig paa den yderste Dag; derfor, hvad som helst, I gjøre, skulle I gjøre i mit Navn; derfor skulle I kalde Kirken ved mit Navn, og I skulle paakalde Faderen i mit Navn, at han vil velsigne Kirken for min Skyld. Og hvorledes kunde det være min Kirke, uden at den bliver kaldet ved mit Navn; thi dersom en Kirke kaldes ved Mose Navn, da er det Mose Kirke, eller dersom den bliver kaldet ved en Mands Navn, da er det den Mands Kirke; men dersom den kaldes ved mit Navn, da er det min Kirke, om saa er, at den er bygget paa mit Evangelium. Sandelig siger jeg Eder, at I ere byggede paa mit Evangelium; derfor skulle I bruge mit Navn i alle Ting; dersom I derfor paakalde Faderen for Kirken og det sker i mit Navn, da vil Faderen bønhøre Eder; og om saa er, at Kirken er bygget paa mit Evangelium, da vil Faderen udvise sine egne Gjerninger i den. (Mormons Bog, 3. Nephi 27.: 4.—10.)

Kirkens Folk fremholder, at hvad der udmærker det religiøse System, de praktiserer, hvad der med andre Ord er de væsentlige Punkter i Mormonismens Filosofi, findes betegnet i Kirkens Navn: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Hvis dette Navn bliver benyttet uden guddommelig Berettigelse, da kan dette kun blive betegnet som Gudsbespottelse; men om Navnet har været givet Kirken af Kristus, saa behøver vi ikke at undersøge nærmere for at udfinde Aarsagen til Kirkens Livskraft, der paa en saa synlig og udtryksfuld Maade har givet sig tilkjende fra Kirken først var organiseret til nærværende Stund.

Foraarskonferencen i Bergen.

Fredag Aften den 13. April afholdt Menighedens Sangkor under Ledelse af dets Dirigent, Br. Johan Sætrum, en udmærket Aftenunderholdning i Missionslokalet, Vaskerelvsgaden Nr. 1. De tilstedeværende Fremmede fik en hjertelig Indbydelse til at overvære Konferencemøderne.

Konferencemødet Lørdag den 14. April, Kl. 8,30 Aften.

Tilstede var af Ældster fra Zion: Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident A. Dahlsrud, Konferencesekretær Robert J. Bischoff, Edward Strømnæs og Cephus E. Andersen.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde“ og Bøn af Br. Johan Sætrum, hvorefter Sangen: „Fader vor i Himlen“, blev sungen. Konferencepræsident A. Dahlsrud bød Forsamlingen velkommen. Han udtalte sin Glæde over, at Missionspræsidenten atter mødtes med de Hellige i Bergen. Han forventede, at de Hellige maatte have en udmærket Konference. Ældste Strømnæs aflagde derpaa Rapport angaaende Missionsarbejdet og de kirkelige Organisationer i Stavanger Gren. Han var glad ved at arbejde der, thi Søskende var pligtopfyldende i alle Henseender. Guds Aand minder os

om at være fordragelige mod hinanden. Vi skulde strø Blomster paa Vejen for hinanden, medens vi levede; det var for sent bagefter. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, som de S.-D. H. forkyndte. Om vi kunde lære at kontrollere os selv, vilde vi vokse op til gode Mænd og Kvinder. Ældste Andersen fra Aalesunds Gren afgav Rapport for denne, hvoraf det fremgik, at den lille Gren var i god Forfatning. Præsident Andrew Dahlsrud afgav en kort Rapport for Bergens Gren, hvor de fleste af Kirkens Medlemmer nidkjært bestræbte sig for at opfylde deres Pligter. Han talte om Kjærlighedens Magt over selv de haardeste Hjerter. Om vi var besjælede af Kjærlighed, vilde vi kunne gjøre Indtryk paa vore Omgivelser. Til Afveksling blev Sangen: „Hør i din Enbaarnes Navn", sungen, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige i Bergen. Livet er en Skole for os, sagde han, hvor vi undervises og opdrages til at indtage vore Stillinger i Guds Kirke. Kirken kan sammenlignes med en Bygning, hvor Kristus er Hovedhjørnestenen og Apostle og Profeter danner den øvrige Grundvold. Som det tog Tid at tilhugge de forskjellige Sten til vore herlige Templer hjemme i Zion, saaledes tager det ogsaa Tid at faa hvert enkelt Menneske „tilhugget" og poleret for at passe ind i det levende Guds Tempel, der en Gang skal straale i Guds Nærhed. Han bad os ikke at tabe Modet, om det end synes at gaa sent med Fuldkommengjørelsen. Det er Udholdenhed, som krones med Sejr. Herren havde ført os underligen fremad de sidste 3 Aar, trods det saa mørkt ud. Han bad, at Herren fremdeles vilde velsigne os. Mødet sluttedes med Sangen: „I Østen stiger Solen op" og Taksigelse af Br. Olaf Karlsen.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndagsskolen afholdt sin Konference Søndag Formiddag Kl. 11,30. Der var tilstede foruden Missionærerne fra Zion, fra Stavanger Forstander Johan Nygaard med flere Søskende og Venner; fra Haugesund Forstander Andreas Birkeland med flere Søskende. Et stort Antal af Søskende og Venner i Bergen var tilstede.

Søndagsskole-Konferencen aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen", og Bøn af Forstander Johan Nygaard. Sangen: „God Morgen, mine Venner smaa", blev derpaa sungen, hvorefter Præsident Andrew Dahlsrud bød de tilstedeværende velkommen. En Korlæsning blev nu givet under Ledelse af Skolens Bestyrer, Ældste Robert J. Bischoff. Børnene fremsagde det 5. Kap., 28. og 29. Vers i Johannes Evangelium. Følgende Brødre gav Rapport over Skolens Stilling i de forskjellige Grene, som viste sig at være god: Ældste Edvard Strømnæs fra Stavanger, Ældste Andreas Birkeland fra Haugesund, Ældste Cephus E. Andersen fra Aalesund og Ældste Robert J. Bischoff fra Bergen. Til Afveksling blev Sangen: „Zion sig fryder", sungen, hvorefter et udmærket Program blev udført af Skolens Elever, bestaaende af Sang, Deklamationer og Bibeloplæsninger. „Barnekoret" sang et Digt af Søster Rachel Moe, skrevet i Anledning af Missionspræsident Hans J. Christiansens Nærværelse. Præsident An-

drew Dahlsrud foreslog Søndagsskolens Bestyrelse, Lærere og Lærerinder til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Forslagene blev enstemmig vedtagne. Missionspræsident Hans J. Christiansen takkede Børnene for det gode Program, de havde udført, og samtidig opmuntrede han dem til at være lydige mod deres Forældre og paaskjønne alt det gode, disse gjøre for dem. Han formanede de unge til at efterleve „Visdomsordet" og holde sig borte fra alt, som var af en fordærvelig Natur for Legeme og Sjæl. Han takkede særskilt Søndagsskolens Funktionærer for deres gode Arbejde blandt Børnene. Han bad Søskende erindre sig i deres Bønner og nedkaldte Guds Fred og Velsignelse over alle. Sangen: „Ventende paa Høstens Mejer" blev nu afsungen, og den vellykkede Søndagsskole-Konference sluttedes med Taksigelse af Ældste Andreas Fosse. (Refereret af Søndagsskolens Sekretær, Signy Jensen.)

Eftermiddagsmødet Kl. 3.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone" og Bøn af A. Birkeland, hvorefter Sangen: „Vaagn op! hør Røsten lyder", blev afsungen. Efterat Missionspræsident Christiansen havde udtalt nogle indledende Bemærkninger, afgav Forstanderen for Stavanger Gren, J. Nygaard, sin Rapport. Han var glad ved, at Søskende i Stavanger igjen havde faaet en af Zions Ældster iblandt sig, efter at de saa længe havde maattet undvære dem. Forstander A. Birkeland afgav Rapport for Haugesunds Gren. Ældste R. Bischoff afgav Rapport over Bergens Gren og sagde, at Stillingen i Grenen var bedre nu end nogensinde tidligere i den Tid, han havde været her. Missionspræsident Christiansen takkede de forskjellige, der trofast havde forestaaet Forvaltningen af de indkomne Midler. Konferencepræsident A. Dahlsrud talte dernæst angaaende de Velsignelser, der følger af, at vi opfylder vore Pligter mod Gud og Menneskene. Til Afveksling blev Sangen: „Atter kraftigt saltes Jorden", afsungen. Missionspræsident Christiansen foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter og Præsidenten over den europæiske Mission, George F. Richards, samt Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans J. Christiansen, og øvrige Missions-Embedsmænd til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Dernæst Embedsmændene i Bergens Konference samt Sangkorets Instruktør og Sangere. Alle Forslag vedtoges enstemmig. Br. Johan Sætrums Barn blev derpaa velsignet af Missionspræsidenten, som derefter sagde nogle opmuntrende Ord til dem af Menigheden, der nylig havde mistet en eller anden af deres kjære og bad dem erindre, at de, som døde i Herren, ikke var døde, men levede formedelst Kristus. Livets Prøver er ikke Straf, men bliver givet os for at rense og lutre os. Han bad Søskende under alle Livets omskiftende Forhold at holde sig nær til Herren. Han fremholdt, at Kristus vil snart komme til Jorden igjen, og da vil Sorgen og Smerten være forbi for de trofaste Hellige. Mødet sluttedes med Sangen: „Lover din Herre", og Taksigelse af Ældste Cephus E. Andersen.

Aftenmødet Kl. 8.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Sangen: „Ydmyg med Ærbødighed" og Bøn af Br. Totland. Sangkoret sang et udvalgt Stykke, hvor-

efter Ældste Edward Strømnæs talte til Forsamlingen. Han citerede sidste Vers af først afsungne Sang og sagde, at det var alt, hvad Herren forlangte af sine Børn, for at de kunde være velbehagelige for ham, nemlig: „Lydighed og Aarvaagenhed". Han fremførte, at „Rigets Evangelium" bliver nu prædiket i Verden til Vidnesbyrd for alle Folk. Evangeliet skulde være en Rettesnor for alle. Vi havde stor Aarsag til at glæde os ved, at Evangeliet forkyndes for de „fattige", som vor Frelser sagde til Johannes Disciple, thi derved fik vi Lejlighed til at annamme samme. Nebukadnesers Slutningssyn i Forbindelse med Billedet, han saa i Drømme, gaar i Opfyldelse, og det er et Tegn paa, at Kristi andet Komme er nær forestaaende. Koret sang derpaa en speciel Sang: „Thi Himlene vidner", hvorefter Konferencepræsident A. Dahlsrud talte angaaende Daabens Ordinance. Han sagde, at det var nødvendigt at overholde Herrens Bud for at erholde Frelse. Frelseren selv, som dog var uden Synd, lod sig døbe „for at fuldkomme al Retfærdighed." Koret sang: „Jeg veed, at Gud vil høre mig". Missionspræsident Christiansen talte derpaa. Han sagde, at han følte, her var godt at være, hvor Sandheden blev fremholdt i sin Renhed. Vi Sidste-Dages Hellige tror, at Evangeliet er fra Evighed af, at Frelsesplanen var lagt, endnu før denne Jord rullede ind i Tilværelsen. Det var først efter Opstandelsen, at Frelseren gav Apostlene Fuldmagt til at gaa ud i hele Verden og belære Folket og døbe dem, som troede og omvendte sig. Han var overbevist om, at de Sidste-Dages Hellige havde „Sandheden", og han var glad ved at tilhøre dette Folk, der trods Forfølgelse og Foragt holdt fast ved Evangeliet og Skriftens rene Lære, saa at de fik Kraft, ligesom de Hellige i fordums Dage, til at holde ud til Enden, saa at de kunde arve Livets Krone. Han bad Forsamlinden ikke glemme, at den Daab, Frelseren og hans Apostle udførte, ikke var Bestænkelse af nogle Haandsfuld Vand, men Begravelsens-Daab. Paulus siger: „I ere begravne med Kristus ved Daaben". Det kunde aldrig blive forkert at følge den Maade, Frelseren og Apostlene brugte med Hensyn til Daab og „Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave". De Sidste-Dages Hellige tror, at Gud er en personlig Gud, der til forskjellig Tid aabenbarer sig for Menneskene, idet han aabenbarer sin Villie til sine Tjenere, Profeterne. Vi tror ogsaa, at vi har en evig Natur, at vi har en Forudtilværelse, før vi kom her, og at vi efter endt Prøvetid skal gaa tilbage til den Gud, fra hvem vi gik ud, samt at ethvert Menneske skal gjøre Regnskab for sine Handlinger. Vi tror, at Herren i disse de sidste Dage oprettede sit Rige i Overensstemmelse med Nebudkadnesers Syn. Budskabet, vi bringer, er et Fredens Budskab for alle, der vil annamme samme. Enden paa Syndens Herredømme nærmer sig med stærke Skridt og det gjælder om at være paa Vagt. Taleren henvendte sig med inderlige Ord til de tilstedeværende Fremmede om at undersøge Sandheden af vort Vidnesbyrd og adlyde Guds Befalinger, for det blev forsilde. Konferencepræsident A. Dahlsrud takkede de tilstedeværende for deres Nærværelse og nedbad Guds Velsignelse over Forsamlingen. Koret sang: „Naar al min Gjerning er forbi", og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Bischoff.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8,30.

Mødet begyndte med Sangen: „O Fader, lad mit Hjerte saa", og Bøn af Ældste Cephus E. Andersen. Derefter blev Sangen: „Led os frem", sungen. Missionspræsidenten talte derpaa om den lange Tid, da Præstedømmets Fuldmagt havde været borttaget fra Jorden paa Grund af „Frafaldet", og at Folkene i den Tid havde vandret i Mørket. I det 19. Aarhundredes Begyndelse gjengav Herren Præstedømmets Fuldmagt til Jorden, som de S. D. H. bevidner.

Visse Brødre blev ordinerede i Præstedømmet, hvorefter Præsidentinden for Hjælpeforeningen i Bergen, Sine Gundersen, samt Præsidenten for de unge Mænds Forening og Præsidentinden for de unge Kvinders Forening afgav deres Rapporter, hvoraf det vistes, at der var Fremgang. Missionspræsidenten foreslog de mandlige og kvindelige Distriktslærere, den kvindelige Hjælpeforenings og Ungdomsforeningernes Præsidentskaber samt Dørvogteren til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Han talte derpaa opmuntrende til de tilstedeværende og udtalte Haabet om, at Missionærerne maatte blive i de skandinaviske Lande, og at alle i Fællesskab vilde virke for Herrens Værks Fremme. Han formanede de nyindsatte Brødre til at være visdomsfulde og udvise stor Forsigtighed i deres Fremgangsmaade. Enhver, der stod som Familie-Overhoved, burde gjøre Dommeren Josvas Ord til sine, naar han siger: „Jeg og mit Hus vi ville tjene Herren", og da vil Herren visselig velsigne dem. Han takkede for Samværet under Konferencen og haabede at faa Lejlighed til at komme igjen. Han bad Herren komme de fattige og syge til Hjælp og styrke alle til at stride „Troens gode Strid, fuldkomme Løbet og bevare Troen". Konferencepræsidenten takkede Missionspræsidenten for hans Nærværelse og haabede snart at faa Besøg af ham igjen. Tilslut blev Sangen: „Lover din Herre", afsungen, hvorefter Ældste R. Bischoff sluttede Mødet med Taksigelse.

Tirsdag Aften den 17. April blev der som Afslutning paa Konferencen afholdt en Fest, hvorved udførtes et godt Program og ogsaa gaves Forfriskninger. Der var flere Søskende fra andre Grene tilstede og nogle Fremmede.

Onsdag Aften den 18. April havde Søndagsskolens Børn en fornøjelig, festlig Sammenkomst.

Rachel Moe,
Konference-Skriver.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).